

Спасибі, метро. За те, що в грудневі морози...

Віктор Терен

Спасибі, метро. За те, що в грудневі морози,
Коли закрутило снігами і крига спинила Дніпро,
Навпроти аптеки я з нею стрічався на розі,
І вздовж Ботанічного саду ми бігли до тебе, метро.
Ми бігли туди, на твій ескалатор, а потім,
Ступивши на сходинку вище, неначе зійшовши на трон,
Вона мої щоки, пошерхлі на вітрі холоднім,
В долонях своїх зігрівала... Ти все пам'ятаєш, метро.
Ну що мені з нею було до тісного пасажу,
Вальяжних кав'ярень, і джазу, і навіть сумного П'єро?
Ми знову сідали в зелені твої диліжанси,
І нас, ніби давніх знайомих, ти вкотре приймало, метро.
О, як це не вперше, і ким починалося, хтозна:
Під'їзди... тераси... вагони... чи й просто небесне шатро.
Любов, мабуть, завжди бездомна. Спасибі за те, що бездомна!
Бо значить, не держиться домом. Спасибі за неї, метро.
(1980)